

LJUDMILA PETRUSEVSZKAJA

Ellopott életek

LJUDMILA PETRUSEVSZKAJA

Ellopott életek

Bűntények története

Fordította
GORETITY JÓZSEF

TYPOTEX

Людмила Петрушевская: Нас украли. История преступлений.

Эксмо, Москва, 2017.

© Ludmilla Petrushevskaya, 2017

The publication of the book was negotiated through

Banke, Goumen & Smirnova Literary Agency AB

(www.bgs-agency.com).

Hungarian translation © Goretity József, 2025

Hungarian edition © Typotex, Budapest, 2025

Engedély nélkül semmilyen formában nem másolható!

ISBN 978 963 493 344 1

ISSN 2064-2989

I

XXI. század

A fiúk elutazása

Az anya kivitte a srákokat a reptérre.

– Szóval, Szerjozsa, ügyelj Oszjára, hogy ne hagyjon el semmit. Oszja, ébresztő, fogd a hátizsákot. Itt az útleveletek meg a jegyetek. Azonnal hívjatok fel, ha megérkeztetek. Minden nap jelentkezés telefonon, reggel, mielőtt felébredtek, és este. Hogy meg ne bolonduljak. Szerjozsa, figyelj oda erre. Különkülön hívjatok. Ha nem tudtok hívni, bármi előfordulhat, a követséghez fordulok.

– Mamsi! Nem elég még? Még hogy a követséghez. Kisgyerekek vagyunk, vagy mi? Először utazunk egyedül talán?

– Nem tudjuk, kihez mentek. Oszja, te meg hová megint?

– Becsekkolni. El fogunk késni.

– Mindjárt mehettek. Ha már bent álltok a sorban, nem tudok veletek beszélni.

– Á, követnek bennünket?

– Nincs kizárva.

– Anya! Ez valami krimi?

– Nem, Oszja, ez szappanopera. Az eltűnt ikertesók!

– Anya, ennyi, elkészünk.

– Szerjozsa, ne hülyéskedj. Ismétlem, nem tudjuk, kihez mentek.

- Apánkhöz, ki máshoz.
- Jól van. Szóval, mindketten külön-külön felhívtok, megjegyeztétek? Reggel és este. És végül a jelszó: cé.
- Cé.
- Cé.
- És erről senkinek egy szót se.

2

XX. század

Miről írnak majd a történészek?

Azok a megveszekedett kilencvenes évek, ugye, tetszenek emlékezni. Amikor az óceánokon a Lloydnál biztosított, színesfémmeleg megrakott orosz hajók tűntek el; amikor offshore cégekhez folytak el milliárdok, mondjuk, a felhalmozott szakszervezeti vagyon – márpedig ezek eladott tanintézetek, üzemek, önkormányzati szervek villái, rendelőintézetek, szanatóriumok, kórházak, óvodák, bölcsődék, oktatási intézmények voltak, aztán a párt- és a Komszomol-szervezetek épületei; amikor Moszkvában szó szerint kopejkákért adtak el szecsesziós és *empire* stílusú egész palotákat, amelyek hagyományosan a kerületi és városi bizottságok tulajdonában álltak... Amikor a lerobbant üzemek a *voucher*nek nevezett értéktelen papírok felvásárlóinak kezébe kerültek. Amikor egy milliárdos üzlet tulajdonosához odamehettek azzal az ajánlattal, hogy adjon át mindent, a határozott ellenszegülésre válaszul pedig az üdülőszezonban lemerült két könnyűbúvár a víztározóba, amelynek partján a tulajdonos hatalmas dácsája állt. A testőrök saslikot sütöttek, miközben a gazdájukra ügyeltek, aki a hőség elől bement a vízbe megmártózni. És a tulaj egy pillanat alatt elmerült. Lehúzták a lábánál fogva.

De jól van, erről úgyis írni fognak még a történészek.

3

XXI. század

Megérkezés Montegascóba

A két hátizsákos srác egymást ugratva felszállt a Moszkva-Montegasco járatra.

Egyébként ekkor már a huszonegyedik század első évtizedében jártunk.

Két barna hajú, klasszikus arcélű dalia, két tigrisbőrös vitéz, akikkel kapcsolatban a moszkvai zsaruk csak vacilláltak, de valahogy nem igyekeztek ellenőrizni az igazolványukat: kinek van kedve külföldiekkel huzakodni? Alighanem digók. Annál is inkább, mert túl egyenes a hátuk, és bár a válluk olyan, mint a kigyúrtaké, a lábuk túl hosszú ahhoz, hogy a ljuberci vagy a szolncevói bandakísérethez tartozzanak. És ni mán, úgy vicsorognak, mint a reklámokban. Másféle foguk van. Egyszóval, idegenek.

Menjenek a...

Az egyetlen, ami történt: Galja, aki azon a napon a Sere-metyjevo-2 reptér regisztrációs pultjában dolgozott, furán hunyorogni kezdett, amint megnézte egymás után a két útlevelet. Két, teljesen egyforma útlevél a srácoknál... Egyezik a család- és utónevük, még a születési dátumuk is azonos. Ikrek? De hát egyforma a keresztnévük is. Ilyen nincs a valóságban! Most mi a francot csináljon?

Oké. Nem a te kompetenciád, kompetenciád, mondják majd neki a biztonsági osztályon, fölöslegesen balhéztál, a gép visszatartásáért a szabályzat szerint kipenderítenek. Hiszen a fényképek különböznek. Nem is hasonlítanak egymásra.

Úgyhogy a srácok gond nélkül felülhettek a gépre, eltöltötték rajta a megfelelő időt, és leszálltak róla egy külföldi reptéren, Montegascóban.

Ahol már ott állt és leste őket a várakozók sorában Kolja bácsi, a sofőr egy papírlappal: „Szergej Szercov”.

Odament hozzá a két kaukázusi kinézetű srác.

Odamentek, röhícséltek valakin, csak úgy csendben, egymás közt. Kolja bácsi megértette. Meglátták őt. Elhallgattak.

– Maga Szergej Szergejevics Szercovot várja? – kérdezte az egyik.

A másik újra felnyerített.

– Hát ő mi vagyunk – magyarázta újra az első.

Összeröhögtek.

Mintha csak játékból várták volna őket. Komolytalanok voltak.

Se adjonisten, se fogadjisten. Itt még a szálloda liftjében is köszönnek egymásnak, akik a gazdához érkeznek, Kolja maga szállásolja el őket.

Kolja már hozzászokott az udvariassághoz.

Itt, biztos, ami biztos, mindenki mosolyog a másikra, de a szemükbe ne nézzen az ember, nem értik.

Bámolni tilos.

De ezek nem is néznek rá, csak egymásra.

Kolja megkérdezte:

– És melyikük Szergej Szergejevics Szercov?

– Mindketten.

És ezzel le is zárták.

Megint felnyerítettek.

Tréfálkozni jöttek ezek ide, vagy mi?

– Akkor kérem az útleveleket – mondta magának is váratlanul Kolja. Mégiscsak ő felel a gazda fiának fogadásáért! De nem kettőért!

Megmutatták.

Az útlevelekben minden egyezett, csak a szám nem.

Mit tehetett, muszáj volt elvinni őket a Bentley-n.

Ezek meg csak forgatták a fejüket, újra összeröhögtek (Kolja a visszapillantóból figyelte őket), és szemernyi hasonlóságot sem mutattak a gazdával.

Igaz, a pofázmányuk kaukázusinak néz ki. Kormosak, nagy orrúak.

De egymásra se hasonlítanak.

Pusmogtak valamit. Halkan vihogtak.

Kolja olyan helyeken át vitte őket, ahol csupa milliárdos lakott.

Falak, fák, házak.

Csupa villa, kerítések és parkok mögé rejtve.

Mint nálunk is, majd meglátjátok.

– Ez itt Valdis Vembers háza – mondta Kolja.

Mindkettő elhúzta a száját. Talán nem is tudják, ki az.

– Egy teniszező – magyarázta Kolja. – Tizenötödik a világranglistán.

Ezek meg, mint a debilek, csak a szemüket meresztgették. Leesett az álluk.

Csodálkoztak.

És megint csak felnyerítettek.

– Harmadik lett Wimbledonban meg az Ausztrál Openen.

– Az nem lehet – mondta az egyik.

A másik pislogott, és összecücsörítette a száját.

Debilek.

Moszkvai söpredék, döntötte el magában a sofőr.

Sötétek, fogalmuk sincs arról, mi történik itt Európában.

A sofőr mindig megmutatta a gazda minden vendégének Vembers házát, csak hogy tudják, kihez mennek, ki lakik Vembers mellett.

– A girlfriendjével Ferrarin járnak – magyarázta a sofőr.

Ez a két bohóc meg csak leesett állal pislogott egymásra.

Nyikolaj ekkor elragadtatta magát, és azt mondta:

– Itt meg egy bankár lakik, egy milliárdos. A tíz feleségével, mind parandzsában járnak az ékszerüzletbe.

Ezt mondta, és bele sem nézett a visszapillantóba, hogy mit művelnek azok ott a hátsó ülésen, milyen pofákat vágnak, hogyan csapkodnak a kezükkel.

A sofőr behajtás előtt megnyomta a távirányítót, kinyitotta vele a kaput, a fason át odavitte őket a gazda villájához, miközben elhajtott a saját úgynevezett őrlakja mellett (az ajtó csukva, úgy látszik, az asszony vagy a kertben van, vagy fent a villában, a gazdánál.

Őrlaknak őrlak, jegyezte meg magában Kolja bácsi, de majdnem két szint.

Merthogy Kolja csinált odafönt valami manzárdfélét.

Beburkolta a falakat faforgácslapokkal, hogy a kislányuknak, Andzselkának legyen hol játszania.

Olyan lett, mint egy csomagküldő láda, a felesége azt mondta, csupa furnér.

Akkor burkold be magad!

A gazda várja a fiát, erre (a sofőr magában elkáromkodta magát) jön kettő is, két csirkefogó.

Nem is ikrei voltak, azonos névvel pláne nem!

A gazda igazul, ez érthető, de arról sejtelve sincs, milyen trükkkel állnak ezek még elő neki.

Ez a két trükkös akrobatyó.

Nyikolaj aztán megnyugodott.

Ismerte Szercov papát.

Semmi gond, ő egykettőre kihámozza.

Elbánt már különbekkel is.

Nyikolaj, a sofőr egyfolytában büszke volt a gazdájára.

Valaha, még a szovjethatalom idején kezdte furikázni, de akkor még nem állandóan. Két kocsi jutott mindössze az egész osztályra. Kolja a főnököt furikázta, a mostani gazdája akkor még csak kísérő volt, gyakran kellett neki a fekete Volgával mennie.

Hurcolászta-hurcolászta akkoriban Kolja a főnököt, aztán a mostani gazdája felfogta, mi hány méter, bekerült a népi küldöttek közé, és magával vitte Kolját. Fáintos élet köszöntött be, megrendelések, *voucherek*, elkezdődött a lövöldözős peresztrojka, a gazda megszerzett valami bazi nagy dolgot, három üzemet, vagy mit, meg két hajórakomány rézhulladékot, a hajók elsüllyedtek Nigéria partjainál, de be voltak biztosítva egy megbízható cégnél, valami Lojtnál. A gazda is elmerült, vagyis hogy lelépett Ruszkiból, még mielőtt nyomozni kezdtek az ügy után, ketten, az a két bohóc még a tévében is, meg tüntetéseken is felszólalt.

A gazda meg helyesen tette.